

STRIJD KREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH-INDIË

BRAMWELL BOOTH, GENERAAL.

WILLIAM BOOTH, STICHTER.

W. PALSTRA, KOMMANDANT.

Internationaal Hoofdkwartier

1 SEPTEMBER 1927.

Territoriaal Hoofdkwartier

PRIJS 10 CENT.

101 Queen Victoria St. Londen E. C.

voor Ned.-Indië Javastraat 16 Bandoeng.

OVER DE KINDEREN.

KOM EN HELP ONS, HEN TE WINNEN VOOR CHRISTUS!
DOOR DEN GENERAAL.

JEZUS, DE GROOTE KINDERVRIEND.

Een der belangrijkste en meest-belovende onderdeelen van den Leger des Heils-arbeid is wel die, welke gericht is op de bekeering der kinderen en hun opleiding tot goedheid en deugd. Veel is er in ons kinder- of, zooals wij het noemen, ons Jongelieden-werk, waarvoor wij dankbaar mogen zijn, en dit stemt ons tot vreugde.

Het oude begrip, dat godsdienst niet geschikt is voor de kinderen, tenzij een groote mate van omzichtigheid in acht wordt genomen en veel met stilzwijgendheid voorbij gegaan wordt, heeft afgedaan — en naar wij hopen, voor altijd. Ook komt men langzamerhand terug van de nog meer beangstigende meening, dat het de taak van de Gemeente des Heeren slechts is, om den kinderen de

theorie van het Christendom te onderwijzen en juiste kennis omtrent Jozef, den doortocht der Israelieten door de Rode Zee, en de Tien Geboden aan te brengen. Dank God! geloof— een levendig geloof in de bekeering van kinderen in hun jeugd heeft zich plotseling aan de schare medegedeeld, in 't bijzonder aan duizenden dergenen, die zich onder de Legervlag geschaard hebben.

Het Leger des Heils heeft er een groot aandeel in gehad, deze nieuwe

WIJLEN ENSIGN JAHMAN.
(Zie pagina 4.)

denkbeelden ingang te doen vinden. Wij hebben den weg gebaad, om den kinderen te doen inzien, dat het dienen van God gepaard gaat met een gelukkig leven. Wij hebben bewezen, dat het mogelijk is, zelfs onder de armsten en minst-beschaafden der bevolking oprechten godsdienst, ware gehoorzaamheid en getrouwen dienst te combineren met vroolijke muziek en zang, opgewekte samenkomsten en prettige uitstapjes.

En wij hebben meer gedaan dan dit! Wij mogen er ons op beroemen, in twee- of drieërlei opzicht in deze een stempel gezet te hebben op den tijd, waarin wij leven. Wij hebben de wereld in beweging gebracht, door de kinderen in erkende gemeenschap te brengen met de Kerk van Christus en hebben in ieder geval het geloof aan de bekeering van kinderen doen herleven.

Wij hebben bewezen, dat het moge-

lijk is, de jonge menschen te inspireeren met idealen van zulk een toewijding aan den dienst van Christus, als waarvan niet meer gehoord is sedert de eerste dagen der Christenheid, toen kinderen onder de martelaren de meest verheerlijkende wonderen der reddende en schragende genade Gods vertegenwoordigden.

Ook hebben wij aangetoond, dat kinderen, uit de snoodste en laagst-gezonden gezinnen zoowel als uit hoogere kringen, gebruikt kunnen worden als middelen, om de ouders en bloedverwanten voor Christus te winnen. Wij hebben dit op grootere schaal gedaan dan ooit te voren en wij zijn overtuigd, dat dit onder den zegen Gods nog veel uitgebreider zou kunnen geschieden.

Wij hebben dus zeer zeker vele redenen om ons te verblijden, en ik geloof, dat onze Officiëren en medewerkers bijzondere gronden hebben om God te danken, omdat wij in staat waren, dezen tak van arbeid ter hand te nemen en zodoende een organisatie te grondvesten, die zich gedurig uitbreidt en haar invloed over de geheele wereld doet gelden.

Het moge dan niet de juiste plaats zijn, toch kan ik niet nalaten, hier mijn bewondering uit te spreken voor onze Plaatselijke Officiëren, inzonder voor hun zelfverloochenenden en vaak onopgemerkten arbeid in dit onderdeel van Leger-activiteit. Mijn makkers, Uw loon is zeker!

Maar o, wat zou er nog veel gedaan kunnen worden! Dat ik kon bereiken en kon beïnvloeden hoofd en hart van duizenden, die — ik ben er zeker van — indien zij wilden, waardevolle helpers zouden kunnen zijn in deze grootsche onderneming. Indien dit mogelijk ware, ik zou er ernstig op aandringen, dat zij zich zouden aanbieden, om onmiddellijk mede te werken voor het welzijn der jeugd.

Veronderstel niet, dat alles in orde is, omdat de kinderen nu een betere opvoeding genieten dan in vroegere dagen. Wees er niet tevreden mede, dat ge U kunt verblijden, omdat de verschrikkingen der ouderwetsche scholen, de vernederingen van beschaming en de wreedheid, die deze dik-

werf kenmerkten, verdwenen zijn. Bedrieg Uzelf niet, omdat zoovele kinderen nu gelukkiger schijnen in hun spel dan de kinderen van 50, 60 jaar geleden! Meen niet, dat alles in orde is, nu onze hoogere beschaving in de meeste landen enkele van de gruwelen heeft opgeheven der wreede kinderarbeid van vroegere dagen, waarbij kinderen geëxploiteerd werden en gedwongen, hun gansche leven, vanaf hun prille jeugd tot aan het graf, te zwoegen en te sloven. Gedenk, dat er iets hoogers en belangrijkers is dan dit werken, zelfs voor de kinderen.

Kom, en help ons, hen te winnen voor Christus! Kom en help ons — ik herhaal het — de kinderen te redden! Laat hen niet sterven zonder God, terwijl gij wacht, totdat ze ouder geworden zullen zijn! Begin met hen, waar God begint: bij het eerste uchtendgloren des verstands; en wijs hen niet alleen op een historischen Christus, maar op een levenden, alomtegenwoordigen Heiland, Die hen kan redden van hun zonden!

Laat niet toe, dat zij leeren liegen, bedriegen, en twisten; elkander, God en Zijn wetten te haten, nog voor zij volwassen zijn. Laat ons beslag op hen leggen, nu hun harte nog teeder is en hun geest ontvankelijk voor de indrukken der waarheid. Laat ons het edele en onzelfzuchtige in hen ontwikkelen en toon hun, hoe hun jonge levens zelfs nu reeds gelegd mogen worden als een welbehagelijk offer aan de voeten van Hem, Die Zijn leven voor hen gaf.

Leer hen niet, te leven naar het recht van den sterkste, noch zich omhoog te werken ten koste van anderen, welke neigingen zoo algemeen verbreid zijn in deze dagen van naijver, in dezen tijd, waarin het denkbeeld heeft post gevat, dat het er niet toe doet wie ten onder gaat, als men zichzelf maar kan handhaven en opwerken.

Laat hen niet leeren, gebruik te maken van het werk van anderen ten eigen bate; noch te pronken met andermans veeren, of te parasiteeren op hen, die in betere omstandigheden verkeerden dan zij. Leer hen den adeldom van den arbeid, bewondering voor eerlijken vlijt en de ware schoonheid en

het geluk van zelfvertrouwen en goedheid. Prent hen in dezelfde verachting, die Jezus Christus had voor elk streven, dat uitsluitend ten doel heeft, zich een betere positie te veroveren dan die van hun ouders en maatschappelijk boven andere personen uit hun omgeving uit te blinken. Houd hun de oude, vergeten waarheid voor, dat iemands leven niet bestaat, uit wat hij bezit.

Laat bovenal niet toe, dat zij God vergeten: Dit valt hen, helaas, helaas! tegenwoordig zoo gemakkelijk. Hij is uit veler woning verbannen, verdreven uit de scholen, weggelaten uit de boeken, welke zij lezen. Laat ons hen leeren van God, den Grooten God, den eenigen God. Indien we daarmede slechts vroeg genoeg beginnen, zullen zij verlangen, Hem te kennen en als zij Hem kennen, zullen zij wenschen, Hem lief te hebben. Laat ons hen tot Hem brengen!

Ja, dat is het! We moeten hen brengen tot God; wij moeten hen vergaderen in Zijn Koninkrijk. Wij moeten hen herstellen in het kindschap

HET J. L.-KORPS VAN REMBANG.

Gods, welke verhouding verbroken is door de verwoestingen der zonde. Wij moeten hen tot God terugbrengen.

Indien gij kunt, help ons! Als U daartoe de gelegenheid hebt, verleen ons Uwe diensten! De nood is de roeping en in iedere stad en in ieder dorp zijn honderden kinderen, die onze hulp noodig hebben! Reik ons de hand!

MOEDERSDAG.

Circa 12 jaar geleden heeft Mevrouw Booth, de echtgenoot van onzen beminde Generaal, de lieflijke gedachte aan de wereld geschonken, om tenminste één dag per jaar te verheffen tot „Moedersdag”, zijnde een dag, waarin Moeder staat in het middelpunt van aller belangstelling, vereering en gebed. Dit verheven denkbeeld is gretig door duizenden en nog eens duizenden overgenomen, met het gevolg, dat Moedersdag niet alleen binnen de kringen van het Leger des Heils, doch ook ver daarbuiten burgerrecht heeft verkregen.

Liefde, hoogachting en waardeering voor Moeder aan te kweken, of, waar deze reeds bestaan, ze te verdiepen en te versterken, is het hoofddoel. Het is een zaak van het hart, en spreekt daarom ook zoo bijzonder tot het hart! Er moeten echter zekere beddingen zijn, waarin deze stroomen kunnen vloeien; zekere vormen, om aan die gevoelens des harten uitdrukking te kunnen geven. In het Leger doen wij dit als volgt:

1. Aan alle kinderen van onze kinderbijeenkomsten (Zondagsscholen) worden na afloop der morgengodsdiensttoefening eenige witte bloemen voor Moeder medegegeven. Zij krijgen daarbij de opdracht, die bloemen aan Moeder te overhandigen met een kus en haar te

zeggen, dat haar deze bloemen worden gegeven uit liefde voor alles, wat Moeder voor hen heeft gedaan en nog steeds doet.

2. Vervolgens wordt aan de kinderen een kaartje ter hand gesteld, aan de eene zijde bedrukt met een toepasselijk versje, aan de andere zijde met een uitnodiging voor Moeder, om de bijeenkomsten van den Moedersdag bij te wonen.

3. In alle bijeenkomsten van den Moedersdag worden de liefde, volharding, zelfopoffering en al de andere heerlijke eigenschappen van

een trouwe, rechtgeaarde moeder tot het onderwerp der prediking gemaakt.

4. Volwassenen maken het zich tot hun plicht, om Moeder, zoo zij nog in leven en bereikbaar is, dien dag te bezoeken en haar wat witte bloemen te brengen.

Verhinderen afstanden dit, dan worden schikkingen gemaakt, dat dit door bloedverwanten of vrienden zal geschieden.

5. Is moeder reeds overleden, dan brengt men bloemen op haar graf, of men zorgt er voor, dat dit geschiedt. Ook draagt men dan een witte bloem als een dankbaar aandenken aan Moeder.

De groote waarde van den Moedersdag treedt echter pas naar voren, als deze uitwendige teekenen ware afspiegelingen zijn, van wat er bij de gedachte aan Moeder in het harte

omgaat. — Wat zijn wij haar niet verschuldigd! Wie vermogt dit naar waarde te beschrijven? Wiens hart wordt niet teeder bewogen bij het uitspreken van haar naam? Wie voelt niet een traan opwellen in het oog, ook in deze gewesten, ontroerd door het bij-tijd-en-wijle opkomend visioen van het ouderlijk huis met „Moeder” als middelpunt?

Daarvoor behoeft men zich nooit te schamen! 't Is immers het bewijs, dat zij nog steeds die plaats heeft in ons hart en leven, die haar rechtens toekomt!

„O, heb toch lief, die God U heeft gegeven,
Zoolang U God met haar vereent!
Het uur zal slaan, het uur zal zeker komen,
Dat g' aan haar sponde treurt; dat
g' aan haar groeve weent!”

Onze Kommandant heeft een order uitgevaardigd aan alle Officiëren in Nederlandsch Oost-Indië, dat **Zondag 4 September** als **Moedersdag** moet worden aangemerkt. Op dien dag zal dus haar naam zijn op ons aller lippen en, zoo zij nog in leven is, het onderwerp van ons gebed. Op dien dag schrijven wij haar ook een extra brief of dragen een bloem ter harer gezegende nagedachtenis.

Echter is dit niet een voorrecht, uitsluitend en alleen aan ons, Heils-soldaten beschoren! O neen! Wij zullen ons gelukkig achten, als allen, die dit lezen, zich hierin met ons zouden willen vereenigen. — Ons begin moge dan al eenvoudig en klein zijn, toch kan het niet anders dan goede vruchten afwerpen. En als dan straks ook hier in Insulinde de „Moedersdag” eenmaal zal zijn ingeburgerd, zult gij het U tot een groote eer achten en tot een voorrecht tevens, daartoe met woord en voorbeeld te hebben medegewerkt.

Crescendo.

VERGEET ZE NIET!

O, vergeet haar hand toch niet!
Zoo trouw hield zij de wacht.
O, vergeet niet dat gelaat,
Zoo vriend'lijk en zoo zacht!
En, o, vergeet haar Heiland niet!
Hij pleit zoo dringend, zacht.
O, vergeet niet Uw belofte aan Moeder!

CRESCENDO.

OFFICIEELE MEDEDEELINGEN.
(Bij volmacht van den Generaal.)

Bevorderd tot Heerlijkheid:
ENSIGN JAHMAN,
gekomen van Java op 26 Maart 1914,
te Semarang op 25 Juli 1927.
Bevorderingen:
Van Luitenant tot Kapitein:
A. Weers.

Aanstellingen:

Kommandeur Cornelius tot Assistentie voor de Java-Divisie (tijdelijk).
Adjutant S. Cullen naar het Kinderhuis te Salatiga (in bevel).
Adjutant C. Koning naar het Meisjeshuis te Semarang (in bevel).
Ensign M. Maatita naar Ambarawa (in bevel).
Ensign Sariman naar het Ooglijders-Hospitaal.
Kapitein F. Hammerli naar het Kinderhuis te Bandoeng.
Kapitein E. Hansen naar het Kinderhuis te Salatiga.
Kapitein A. Weers naar het Meisjeshuis te Weltevreden.
Luitenant Loa Thina Hock naar het Militair Tehuis te Djokja.
Luitenant Lomboan naar het Inlandsche Korps te Bandoeng (in bevel).
Luitenant F. Papilaja naar Poerworedjo (tijdelijk; in bevel).
Bandoeng, 24 Augustus 1927.
W. PALSTRA,
Kommandant.

AANTEEKENINGEN VAN DEN ALGEMEENEN SECRETARIS.

Bandoeng, 22 Augustus 1927.

Dank U wel!

Allereerst moet ons een woord van dankbare erkentelijkheid van het hart voor de vele goede wenschen, ons bij het aanvaarden van onze taak toegezonden.
Dank U wel, lieve makkers en vrienden. Mogen zij alle heerlijk in vervulling gaan!
Het zal U zeker wel genoegen doen te vernemen, dat wij ons reeds geheel thuis gevoelen in Uw midden en ons met hart en ziel aan den arbeid hebben gezet.

Onze Leiders.

Onvermoeid, vol energie, met een hart, brandend van verlangen naar den vooruitgang van onzen gezegenden Leger-arbeid, steeds weer nieuwe plannen beramend, steeds weer zich inspannend tot het uiterste, en den grooten schat van hun kostelijke ervaring van zoovele jaren geheel in den dienst van het Koninkrijk Gods stellend, — zoo trof ik onze Leiders na een scheiding van 15 jaren weder aan!
In den loop dezer maand zullen zij hun eerste jaar in ons midden hebben doorgebracht. Geve God, dat zij de vreugde zullen smaken, om gedurende hun verblijf in Insulinde hun troepen te mogen voortleiden tot groote zegespraken. God zegene Kommandant en Mevrouw Palstra!

Een vol programma.

Onze Kommandants hebben in de afgelopen maand een bezoek gebracht aan tal van korpsen en instellingen, en het was voor mij een vreugde, hen daarbij te mogen vergezellen.
Voor Semarang stond een Zondag op het programma. In het vroege morgenuur werd een indrukwekkende bijeenkomst in de gevangenis gehouden, waarin twee mannen voor God gewonnen werden. Zeer gezegende bijeenkomsten in het korps van Ensigne Beasley en Kapiteine Kuhne volgden. De middagmeeting op de aloon-aloon was buitengewoon! Voorts werd een bezoek gebracht aan het Meisjeshuis, „Boegangan” en het Ooglijders-Hospitaal, waar eveneens een zeer gezegende bijeenkomst gehouden werd.

Lt-Kolonel Dr. Wille.

Wat was het een vreugde voor mij, dien getrouwen dienstknecht des Heeren, Lt. Kolonel Dr. Wille, weer eens te mogen ontmoeten!
Wij beleefden teedere momenten, toen wij elkander mochten herinneren aan het feit, dat ik circa 20 jaar geleden de behulpzame hand mocht bieden, toen destijds Kapitein Wille met zijn lieve vrouw en nog jeugdige kinderen door Amsterdam trok, voor de eerste maal op reis naar deze gewesten.
Nu zag ik dien stoeren werker in het mooie Ooglijders-Hospitaal weer, temidden van dien zelf-opofferenden arbeid, waaraan hij zijn leven heeft gewijd.
Nog vele, vele jaren, geachte Kolonel, broeder en vriend!

Bevorderd tot Heerlijkheid.

Ensign Jahman is van ons heengegaan, en zijn uittocht was als die van een Koningszoon! Reeds den ganschen dag werd het einde verwacht en, toen des avonds in de bijeenkomst in het Ooglijders-Hospitaal zacht en lieflijk werd gezongen:

„Jesus, Redder van mijn ziel,
Laat mij schuilen aan Uw hart”.

vlood zijn ziel heen naar de Woningen des Lichts, haar Zaligmaker tegemoet!
Hij laat een uitstekend getuigenis na en dat zal de weduwe thans, en de kinderen later tot groote bemoeidiging wezen.

In Soerabaja.

Wij mogen wel eerlijk zeggen, dat geen enkele minuut onbenut is voorbij gegaan, bij het bezoek van onze Leiders aan dit belangrijke centrum van Heilsleger-activiteit!
Kort na aankomst vond plaats de steenlegging van de nieuwe gebouwen, die uitbreiding zullen

Voorwaarts en Opwaarts!
Aanteekeningen van Mevr. Kommandant Palstra.

„Laat ons den Heer dienen in de heerlijkheid Zijner heiligheid”.

Hoe schoon is in deze woorden aangeduid de verhouding van den mensch tot zijn Schepper! Ze overwegende, vroeg ik mijzelf af, of ik den zin ervan verstand; de beteekenis ervan in meer eenvoudige woorden kon weergeven. Hiertoe was het noodig, drie woorden goed te verstaan:

dienen — heerlijkheid — heiligheid.

Dienen. Er is een dienen tengevolge van dwang, die op iemand wordt uitgeoefend; een dienen uitsluitend om geldelijk voordeel — het idee van den „huurling” uit de gelijkenis.

Er is echter ook een ander dienen; een dienen tengevolge van een wederkeerige band tusschen de betrokken personen, of van toewijding aan eenzelfde doel; een dienen, waaraan ten grondslag ligt onzelfzuchtige liefde.

Heerlijkheid of, eenvoudiger: schoonheid. Oppervlakkig zou men zeggen, dat schoonheid slechts betrekkelijk is; immers het spreekwoord zegt: „Over smaak valt niet te twisten!” Ik geloof echter, dat deze uitdrukking meer betrekking heeft op de alledaagsche dingen, die men al dan niet mooi noemt. De hoogere vorm van schoonheid geeft een harmonie van lijn, toon of kleur, die één wonderbaar geheel vormt, welks effect nooit verandert en welker grondbeginselen dezelfde zijn, al gaan er de eeuwen overheen. Denk aan de kunstwerken van groote meesters: van een Michael Angelo in de schilderkunst, van een Bach in de muziek — van de Grieksche beeldhouwkunst.

Dit zijn alle voortbrengselen van een gave Gods, door volharding en liefde voor het werk tot deze hoogte opgevoerd.

Heiligheid — de overtreffende trap van alles, wat goed, edel, schoon en volmaakt is in de liefde — in één woord: God.

Maar wat is de zin van deze drie, tezamen gevoegd als in ons aanvangswoord?

Er kwam mij een gebeurtenis te binnen, die plaats vond, toen wij in Johannesburg woonden, en groote sensatie verwekte in het land. Een diamant van buitengewone grootte was in een van de gangen der Premier-mijn gevonden. Velen hadden dien steen daar zien liggen, enkelen hadden hem opgeraapt en als waardeloos wederom weggegooid; weer anderen hadden er tegen geschopt. Toen kwam er echter iemand voorbij, die kennis had van gesteente en hij ontdekte er in een diamant, zuiver als water. Dezen verlangde iedereen te zien; de steen werd ten toon gesteld in een van de banken, en ook ik was onder de vele nieuwsgierigen, die zich daarheen begaven. Hoe werden we echter teleurgesteld! Er was voor het ongeoeffende oog niets liefelijks of schoons aan waar te nemen!

Eenige jaren later waren wij, op terugreis naar Europa, in de gelegenheid, onzen kinderen de schatten van den Tower van Londen te doen bezichtigen. Onder de schitterende juweelen was er een in de kroon van den koning, die uitblonk in schoonheid en schittering: de Culleman, dezelfde diamant, dien ik in ongeslepen toestand had gezien. Hij was niet meer te herkennen. Wat was er mede gebeurd?

Gegeven in de hand van een man, bekwaam tot dit werk, was hij ontdaan van het minder goede; naar een vast plan was de ruwe oppervlakte geslepen en gevormd tot een harmonisch geheel van kleine vlakjes, zóo samengevoegd, dat het licht der zon daarin werd opgenomen en voor het verrukte oog in schitterende stralen en kleuren teruggekaast.

Welk een overeenstemming kan ik vinden tusschen de menschenziel, die haar God aanbidt en dient, en de geschiedenis van dezen steen.

Hij, die ons zocht en vond, wist, welke mogelijkheden verborgen waren in onze ziel; alleen, die ziel was verontreinigd, — ofschoon de Heer den mensch volmaakt schiep, — en kon slechts door de kracht der wedergeboorte wederom rein en zuiver gemaakt worden. Eerst toen dit geschied was, kon de Heilige Geest Zijn bewerking beginnen, verdween langzaam de ruwe oppervlakte en vlakje bij vlakje, in een harmonisch geheel, kwam de schoonheid te voorschijn. Zal ik er eenige noemen? Geduld — lankmoedigheid — verdraagzaamheid en vele andere, maar bovenal de liefde. Elk vlakje, dat te voorschijn kwam, gaf meer gelegenheid tot weerkaatsing van Gods schoonheid en heiligheid. Ja, het was niet ons licht, dat deze uitwerking had, maar Gods licht, weerkaast door een reine, door Hem bewerkte ziel.

Paulus wist, dat dit een langdurig en moeilijk proces was, en dat hij nog lang niet aan het einde van de bewerking was; maar zijn dienen van den Heer beteekende: er naar te streven, elk uur van zijn leven.

En nu, lieve jonge kameraden, aan wie dit blad gewijd is, laat mij het geschrevene in enkele woorden samenvatten. Geen uitwendig polijsten kon het inwendige veranderen, indien de diamant niet zuiver geweest ware; de inwendige fouten zouden dan door de uitwendige bewerking nog meer aan het licht zijn gekomen. Geeft dus in de eerste plaats Uw hart aan den Heer en staat Hem toe, het te reinigen van alle ongerechtigheden. Dan — werkt aan Uzelf door de kracht van den Heiligen Geest, opdat het uiterlijke het innerlijke tot zijn recht zal doen komen. Welke waarde heeft een getuigenis van reinheid van gemoed, indien geen weerspiegeling van Gods licht is te bespeuren in Uw leven?

Ja, de Heer kan ons maken een juweel in Zijn Kroon, een afspiegeling van het licht Zijner liefde. Als wij hiertoe onze medewerking geven, zal Hij dit werk zeker voltooien. Dan zullen wij Hem dienen in de heerlijkheid Zijner heiligheid.

geven aan ons „William Booth Vrouwen en Kinder-Ziekenhuis”. Een bijeenkomst voor Officiëren volgde, alsook zeer groote en goede bijeenkomsten in de korpsen van Adjutant Buysman en de Adjutanten Brandt; een bezoek aan de Leprozen-kolonie „Semaroen”, waar de Kommandant de „War Cry-piano” aan de Adjutanten Bridson overhandigde. De kolonie was voor deze gelegenheid in feestgevaad gestoken; gamelang-tonen klonken ons reeds van verre tegemoet.

Gold hier het eerste bezoek van den

Algemeenen Secretaris aan de leprozen! O, die aanblik! Welk een verhaal van smart en dreefheid! Maar ook, welk een grenzeloze zelfopoffering, toewijding en liefde door onze Officiëren en hun assistenten betoond!

God zegene U, lieve kameraden

Onze Militaire Tehuizen.

Nog werd een bezoek gebracht aan de Militaire Tehuizen van Soerabaja en Malang. Met blijdschap vermelden wij, dat de gezondheidstoestand van Mevrouw Beunders gedurende de laatste weken aanmerkelijk is vooruitgegaan,

waarvoor wij met de Ensigns en hun kleinen Jan, onzen God recht hartelijk danken.

Wij brachten een inderdaad prachtigen avond met onze vrienden, de militairen, door in ons Tehuis te Bandoeng. Het zangkoor van het korps verleende welwillende medewerking en kwam, onder de bekwame leiding van Kapitein W. Palstra, bepaald kranig voor den dag. Ook zong Mevrouw Rawie een paar mooie liederen. Het geheel werd afgewisseld door solo's op cornet à piston, liederen met gitaar-begeleiding, etc., maar bovenal werden woorden gesproken, die tot diep in het hart doordrongen.

De opkomst was uitstekend! Er waren 89 militairen opgekomen. Meerdere van deze avonden zijn in voorbereiding!

Alleen op een eenzamen post.

Opgewekt, gezond en haar vrolijk lied zingend, troffen wij Adjutante Midteide in Toeren aan.

Onze Kommandants leidden er een goede bijeenkomst en ook tezamen brachten wij eenige gezegende uren door met het overdenken van Gods goedheid voor ons, en Zijn leidingen in ons leven.

Cheribon en Tegal.

Bovengenoemde plaatsen werden ook door onze Leiders bezocht. In Cheribon troffen wij Kommandeur Schipper en de kinderen in goeden welstand aan. Aan het afdoen van zaken en een bezoek aan Plered werden eenige nuttige uren besteed.

In Tegal troffen wij een echt bloeiend Leger des Heils-korps aan met een Jongeliedenkorps, dat er wezen mag! Wat een heerlijke Zondag! En wat een sympathie!

Bij het graf van Jonathan Scheffer.

Gedurende het korte verblijf in Malang werd een bezoek gebracht aan het graf van Jonathan Scheffer; Mevrouw Palstra legde er bloemen. Op den grafsteen staat zijn lievelingslied gebeteld:

„Mijn Jezus als aan U ik denk,
Welt zoete vreugd in mij,
Maar zoeter is't me, als 'k U aanschouw,
En rust smaak aan Uw zij”.

Dat vers zong hij kort voor zijn sterven!
O, moge het ook ons laatste getuigenis zijn!
En het Uwe!

Op de ziekenlijst.

Stafkapiteine Beckley is voor eenige weken op non-activiteit gesteld; zij moest zich om haar oogen noodzakelijk onder behandeling van Dokter Wille stellen.

Ook Kapiteine Cardiaal is minder wel; gelukkig is het laatste rapport omtrent haar weer iets gunstiger.

Ensigne Beck heeft haar hand verbrand en Ensigne Brookes is met haar hand tusschen de machine terecht gekomen. Een en ander is gelukkig goed afgelopen.

God zegene U, lieve kameraden! Wij wenschen U van harte een spoedig herstel toe!

Een bevordering.

Luitenant Weers is door den Kommandant tot den rang van Kapiteine bevorderd. Hartelijke gelukwenschen, Kapiteine! Moge Gods zegen ook op Uw verdere leven rusten!

Weer beter!

Kommandeur Cornelius is wederom in zooverre hersteld, dat zij haar werkzaamheden heeft kunnen aanvaarden. Zij is tijdelijk aangesteld, om Brigadier Palstra ter zijde te staan in zijn veelomvattend werk in de Java-Divisie.

Luitenant Loemioe is hersteld uit het ziekenhuis ontslagen en naar haar korps teruggekeerd. Halleluja!

Moeder!

De Kommandant heeft bepaald, dat de Moederdag, die reeds in zoovele landen is ingevoerd en in ons Leger geheel en al burgerrecht heeft verkregen, ook ten onzen gehouden zal worden, en wel op Zondag 4 September a.s. Voor bijzonderheden verwijzen wij naar pagina 2.

Op voor de jeugd!

De week van 11 tot en met 18 September is vastgesteld als onze Jongelieden-week. Zondag 11 September is de Jongelieden-Zondag. Gedurende dien dag en ook de week daarop zullen bijzondere pogingen in het werk worden gesteld, om de jeugd te bereiken en hen voor Jezus te winnen. Men zie uit naar de plaatselijke aankondigingen.

Een oproep om Kandidaten.

De Jongelieden-week wordt besloten met een bijzondere poging tot het verkrijgen van Kandidaten voor het Officiërschap.

Wat zouden wij niet kunnen doen, indien wij slechts over voldoende toegewijde krachten te beschikken hadden! De gelegenheden zijn zoo enorm, maar de arbeiders toch zoo weinig in getal! Moge God Zelve arbeiders in Zijn wijngaard uitstooten!

En gij, Heilsoldaten en Christenen, wat doet gij met Uw leven? Wilt gij ons niet helpen, Java voor Jezus te winnen? Schrijft om volledige bijzonderheden aan Kommandant W. Palstra, Hoofd-kwartier van het Leger des Heils, Javastraat 16, Bandoeng.

Onze Kadetten.

Op Vrijdag 19 Augustus werd door de Kommandants een Geestelijke Dag met de Kadetten gehouden. De bijeenkomsten droegen een zeer intiem karakter en zullen zeker van invloed blijken te zijn op het leven en den arbeid van onze toekomstige Officiëren.

Des avonds leidden de Kommandants de uitzending van Kweekschool-Staf en Kadetten voor hun groote tournee door Midden-Java, waarover wij in ons volgend nummer een en ander hopen mede te deelen. De Zendingkerk te Bandoeng was stampvol! Er heerschte een echte Heilsoldaten-geest en de verdienstelijk gezongen liederen vonden, evenals het gesprokene, een plaatsje in het hart der vele toehoorders.

ONZE KOMMANDANTS OP HET STRIJD PAD.

SEMARANG EN SOERABAJA GEVEN DEN ALGEMEENEN SECRETARIS EEN HARTELIJK WELKOM.

Eerste steenlegging voor de uitbreiding van het Ziekenhuis te Soerabaja. — Overdracht van de „War Cry-Piano” aan de

Leprozenkolonie „Samaroeng”. — Bezoek aan het Kweekschool- en Inlandsche Korps te Bandoeng.

SEMARANG.

Ter gelegenheid van het welkom van den Algemeenen Secretaris op 24 Juli hadden wij een heerlijk Zondag. Reeds om 7 uur des morgens kwam een aantal Officieren bijeen in de gevangenis, om daar door woord en lied te prediken de vrijheid in Christus.

Op treffende, eenvoudige wijze bepaalde de Kolonel ons bij den verloren zoon. Hoe heerlijk was het, dat twee boetvaardigen dien morgen tot den Hemelvader gingen, om vergeving van zonde te ontvangen.

De Heiligingsmeeting, die daarop in onze zaal volgde, was een tijd van opbouw en heiliging. Na een inleidend woord van den Divisie-Officier, Brigadier Palstra, en een lied door het J. L.-Zangkoor spraken Mevrouw Glover en Broeder v. d. Wulp den Kolonel hartelijke woorden toe. De grondtoon van des Kolonels toespraak was: „Leven en Overvloed”. De illustraties, waarmede de Kolonel zijn woorden hier en daar belichtte, ontroerden ons en voerden ons terug tot heilige, betekenisvolle momenten in ons eigen leven.

DE SOLDATEN EN ZONDAGSSCHOOL-LEERLINGEN VAN SEMARANG.

Waarlijk, het was onzer ziele goed, het Leven te kennen en den overvloed te mogen ontvangen.

Een groote schare was des middags opgekomen voor de openluchtmeeting op de aloon-aloon. Lieder en getuigenissen wisselden elkander af; het jongens-fluitkorps van „Boegangan” liet zich hooren en ten slotte sprak de Kolonel, op verdienstelijke wijze door Stafkapitein Loois vertaald.

En wat te zeggen van de laatste meeting! Het was heerlijk! Toen om 7 uur onze Kommandants met den Kolonel en andere Officieren het platform betraden, was de zaal geheel gevuld. De aandacht der aanwezigen was onverdeeld.

Toen de Kolonel zich tot de schare richtte, gevoelden wij, dat Gods Geest werkte aan veler hart. „Vergeten” was het woord, waarbij de Kolonel ons bepaalde. Er werd gebeden, menschen werden persoonlijk aangesproken, er was overtuiging, en het speet ons, dat desondanks de samenkomst gesloten moest worden, zonder dat één ziel voor Christus was gewonnen. Maar, Halleluja! na het uitspreken van den zegen, toen sommigen de zaal reeds verlaten hadden, kwam een broeder tot Jezus en, terwijl met en voor hem gebeden werd,

kwam ook zijn vrouw en wierp zich aan de voeten des Heeren.

Het was een heerlijk slot voor den Zondag en een aanmoediging voor ons, Officieren en Soldaten van Semarang.

Kapiteine A. Kuhne.

SOERABAJA.

Het gegeven woord gestand, hadden wij het voorrecht, onze Kommandants weer zoo spoedig enkele dagen in ons midden te hebben.

Kort na hun aankomst op 26 Juli legde Mevrouw Palstra den eersten steen voor de uitbreiding van het ziekenhuis, waarvan wij een kort verslag uit een der dagbladen overnemen:

„Den 26sten Juli werd in den namiddag in alle stilte de eerste steen gelegd voor de uitbreiding van het Vrouwen en Kinderziekenhuis van het Leger des Heils aan de Reiniersz-Boulevard. Een 20-tal Officieren had zich in het gebouw verzameld, om deze plechtigheid bij te wonen.

Nadat allen zich op den daarvoor aangewezen vleugel van de uitbreiding hadden opgesteld en een lied was gezongen, ging Majoor Lebbink voor in het gebed en daarna bepaalde Kommandant Palstra de aanwezigen bij het groote feit, niet alleen van deze eerste-steenlegging, maar dat nu voortgang kan worden gemaakt met de zoo lang gewenschte en zoo hoog noodige uitbreiding van het ziekenhuis. De Kommandant sprak zijn dank uit aan het Gouvernement, dat door financieelen steun deze uitbreiding mogelijk maakte, bracht ook een woord van warmen dank aan Dokter Haug, de inwonende vrouwelijke arts, voor de toegewijde diensten, het ziekenhuis en daarmede het Leger bewezen, en eindigde met het gebed van koning Salomo bij de inwijding van den Tempel te Jeruzalem: „Dat Uwe oogten open zijn nacht en dag over dit huis!”

Hierna verrichtte Mevrouw Palstra de eerste-steenlegging en spontaan verzocht daarop Kolonel Rawie den Kommandant, den tweeden steen daarnaast te willen leggen, aan welk verzoek gaarne werd voldaan.

Daarna sprak de Directrice, Stafkapiteine Stewart, en kreeg ook Kolonel Rawie een gelegenheid, om zijn dank uit te spreken, bij zijn eerste bezoek aan Soerabaja reeds zulk een groote uitbreiding van het werk te mogen aanschouwen.

Met gebed werd deze eenvoudige en toch indrukwekkende plechtigheid gesloten.

Het hoofddoel van de reis was echter, onzen nieuwen Algemeenen Secretaris, Lt. Kolonel J. P. Rawie, te introduceeren. Het was zoo jammer, en wij hebben het in deze dagen meermalen herhaald en de Kolonel met ons, dat Mevrouw Rawie

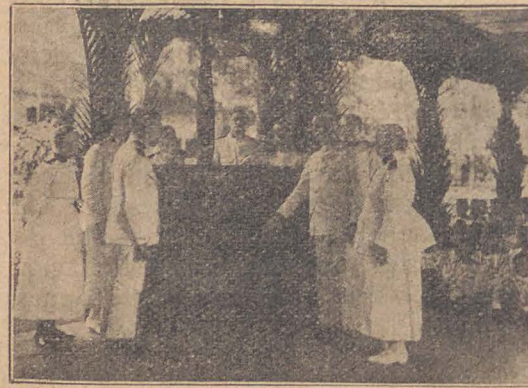
niet met hem was, om in de spontane vreugde te mogen deelen. Wij verwachten, dat zij spoedig met den Kolonel, voor wien „het ijs”, nu reeds gebroken is, hier heen zal komen.

Na de eerste-steenlegging op Dinsdagmiddag, was er een kleine gezellige kringmeeting in het ziekenhuis, waarin de Kommandant ons zulke vaste geestelijke spijze opdischte en waarin ook de schiedende Officieren, Adjutant en Mevrouw Bakker, en de nieuw aangekomen Korps-Officier, Adjunct Buysman, hun kans om te spreken kregen.

Aan het slot gaf de Kolonel ons nog eenige heerlijke aanmoedigingen, door uit zijn rijke ervaring eenige mededeelingen te doen.

Reeds voor achten waren we den volgenden morgen op „Samaroeng” bij de Adjuncts Bridson, om de nieuwe „Leper-piano” officieel aan de kolonie over te dragen, waarna een samenkomst met de patiënten volgde.

Vele zaken werden dien dag verder geregeld,

DE KOMMANDANT DRAAGT DE PIANO OVER AAN DE KOLONIE.

enkele officieele bezoeken afgelegd, waarbij de groote afstanden onderling erg tijdrovend waren. Gelukkig, dat een auto, vriendelijk daartoe ter beschikking gesteld, die afstanden spoedig wist te overbruggen.

De officieele welkomstmeeting had plaats in de zaal van het Europeesche korps, welk gebouw meer dan vol was, toen de D. O., Brigadier Palstra, de bijeenkomst opende. En het mag met een zeker trots gezegd worden, dat Soerabaja den Kolonel een welkom heeft gegeven op echte Leger des Heils wijze. Het was een van geestdrift tintelende schare, die onder de eminente leiding van den Kommandant tot het hoogste werd opgevoerd. We hebben genoten van het gesprokene, van den lieflijken zang der kinderen, die na afloop van hun liedje het platform betraden en den Kolonel bloemruikers aanboden. De Kolonel nam in elk zijner sterke armen een kleintje, wat een uitbundig gejuich uitlokte. Ook het lied der Korpskadetten verdient vermelding. De Jongeliedenbond bood een pracht bloemstuk aan.

DE JEEBSTVOLGENDE KWEEKSCHOOL-CURSUS

begint in April 1928.

BEHOORDET GIJ OFFICIER TE WORDEN?

Schrijf den Kandidaten-Secretaris,

Hoofdkwartier, — Javastraat 16, — Bandoeng.

Bevorderd tot Heerlijkheid.

ENSIGN JAHMAN.

Wie, die één laatsten blik werpt op het kalme, vredige gelaat van een in Christus ontslapene, kan dan nog twifelen, of voor hem alles wel is voor de eeuwigheid? Zoo ook gevoelden wij ons verzekerd omtrent onzen makker, Ensign Jahman, toen wij op zijn stoffelijk hulsel neerblikten, dat daar lag, gekleed in de Leger-uniform, juist zoo als wij hem nog zoo kort geleden hadden gezien bezig in zijn werk voor het Ooglijders-Hospitaal.

De weken van ziekte hadden zijn sterk lichaam gesloopt, maar hadden niet de uitdrukking van innerlijken vrede en kalmte, die zijn ziel vervulden, van zijn gelaat kunnen verdrijven.

Na een laatst afscheid van onzen makker en een korten bidstond, stelde de stoet zich op en begaven wij ons langzaam naar de verafgelegene begraafplaats.

Op rechte Leger-wijze, de vlag voorop, Officieren en Soldaten volgend, belangstellende vrienden achteraan, trokken wij zingend langs de straten van Semarang; zingend, want wij treuren niet als zij, die geen hoop hebben! Zullen wij den Ensign niet eenmaal wederzien in dat „heerlijke Land omhoog”?

Het deed ons goed, dat onderweg ook de Officieren en meisjes van het Meisjeshuis zich bij ons aansloten en door haar mooie liederen den in-

druk verhoogden. Welke gedachten zullen zich hebben opgedrongen aan de velen, die eerbiedig wachten, toen de stoet voorbij trok, en naar het gezang hebben geluisterd!

Op de begraafplaats aangekomen, scharden wij ons rondom de groeve. De dienst werd geleid door Lt.-Kolonel Dr. Wille, onder wien de Ensign de meeste jaren van zijn Officiersloopbaan heeft gearbeid.

De Ensign heeft van zijn jeugd afaan in een Christelijke omgeving verkeerd. Langen tijd was hij reeds op de „Witte-Kruis Kolonie”, toen hij zich aanbood voor het Officierschap.

In 1914 ging hij als Kadet naar „Boegangan”, waar hij onder Majoor Scheffer veel leerde, wat nuttig voor hem zou zijn in de toekomst. In 1915 huwde hij met Ensigne Saridjem en in hetzelfde jaar, bij de opening van het Ooglijders-Hospitaal, werd hij daar onder Dr. Wille werkzaam gesteld. Zijn arbeid was grotendeels „achter de schermen”. Behalve zijn werkzaamheden in het Hospitaal, droeg hij als tweede in bevel van het korps, aan de inrichting verbonden, mede de verantwoordelijkheden daarvoor. Dit betekende, dat hijzelf vele samenkomsten leidde en zoo ruim gelegenheid had, om het Evangelie te verkondigen. Hij deed ook zijn best, den menschen den

Bijbel te leeren kennen en hen te onderwijzen in de beginselen van het Leger des Heils.

Ook de gedenkdiens werd geleid door Lt.-Kolonel Dr. Wille.

De wijze, waarop de soldaten en makkers over hem spraken, toont duidelijk aan, hoezeer zij tegen hem opzagen, hoeveel hij voor hen was en hoezeer zij waardeerden alles, wat hij voor hen gedaan heeft en geweest is.

Hij was een dergenen, die nimmer de goedheid Gods vergat; hij bleef nederig van geest en verlangend, om altijd meer te leeren en Zijn Heiland beter te dienen.

Ensigne Saridjem gevoelt het verlies heel erg, maar vertrouwt ook, dat God voor haar en de kinderen zal zorgen.

Ten slotte sprak Dr. Wille naar aanleiding van het 7de Hoofdstuk der Openbaringen over de scharen in witte kleederen. Aan het einde van dezen dienst gaven verscheidene patienten den wensch te kennen, om te bidden.

Wij missen den Ensign ten zeerste in het Ooglijders-Hospitaal. Gedurende 12 jaren heeft hij getrouw gearbeid, zowel zorgdragend voor de tijdelijke nooden der patienten als hen onderwijzende en vooraan in het geestelijke leven.

Wij danken God voor zijn Leven en bevelen zijn beproefde vrouw, Ensigne Saridjem — die den Ensign al deze jaren zoo toegewijd heeft terzijde gestaan — en de drie vaderlooze kleinen in de liefdevolle zorg en hoede des Heeren en bidden, dat de God aller vertroosting en sterkte bij voortdurende genoeg zij voor hen allen, zoo als Hij dit ook in deze dagen van bijzondere droefheid op zulk een kennelijke wijze is geweest.

A. G.

Daarna bepaalde de Kommandant ons bij het voorrecht, dat hij ons den Kolonel mocht voorstellen als een noeste, stoere werkkraacht, die reeds menig Leger des Heils-strijdjaar achter den rug heeft, op wien hij en Mevrouw Palstra met recht trotsch mogen zijn en van wien zij veel verwachtingen koesteren.

Toen trad de Kolonel naar voren. Een forsche, groote, ietwat gebogen gestalte, maar een, die getuigt van wilskracht en doorzetting, twee eigenschappen, die hij eerst als Luitenant in de Kweekschool, later in meer verantwoordelijke posities en ten slotte als Divisie-Officier van de groote Centraal-Divisie in Holland, zoo tot hun recht kon doen komen, en die hem nu bestempelen als „the right man on the right place”.

Machtig, ernstig en zoo diep van betekenis was het woord en zoo treffend het beeld, dat hij ons bracht: de kus der verzoening, door onzen Middelaar gedrukt op onze voorhoofden. Doodstil was het in de zaal, het woord drong door.

Te spoedig moest hij eindigen, maar wij hopen, dat gij zult doen, Kolonel, wat Kapiteine Veenendaal zoo treffend zeide, — ons niet als stiefkinderkens zult behandelen, wat betreft Uw bezoeken.

Staannde onder de Legervlag werd door Mevrouw Palstra de vernieuwende kracht, waarvan de Kommandant ons aan het begin der meeting las uit Jesaja 40, en de zegen afgesmeekt voor de nieuwe Officieren, Adjutant en Mevrouw Hermes en Adjuncte Buysman.

Het was een grootsche avond.

Na terugkomst van Malang en Toeren leidde de Kommandant nog een welkomstsamenkomst

in het Chineesche Korps.

Gezien den korten tijd van voorbereiding, mochten we blij zijn, zoo'n groote schare in de openluchtmeeting te zien, en die schare was dan ook wel de oorzaak, dat de samenkomst een half uurtje langer werd aangehouden, dan eerst het plan was.

De zaal was daarna goed gevuld, en de twee uren waren om, voor wij het bemerkten. Na de verschillende toespraken en liederen gaf de Kolonel ons een cornetsolo en onmiddellijk daarop hanteerde hij de gitaar, om een lied, waarin hij zijn bekeering en zijn verdere loopbaan als Officier verhaalde, te begeleiden. Daarna sprak hij de aanwezigen toe en weer gevoelden we het, hoe hij met zijn geheele hart naar Java is gekomen, om een Javaan te zijn met de Javanen, een Chinees met de Chinezen, maar een Christen met en voor hen allen.

Hierna sprak de Kommandant ons toe en werd geleidelijk overgegaan tot den nabidstond waarin een 4-tal zielen redding zocht aan 's Heilands voeten.

P. J. M.

BANDOENG.

In het Kweekschool-Korps.

Een groote schemerlamp hielp op den avond van den 7den Augustus een gedeelte van het Kweekschool-terrein verlichten en maakte het wederom mogelijk, dat een korte openluchtdienst gehouden kon worden, die telkens weer groote scharen belangstellenden trekt en velen brengt in de samenkomst, die daarna in de zaal wordt gehouden. Deze dienst zelf was kort, maar krachtig; een enkel lied, eenige korte getuigenissen, een ernstig woord, een vriendelijke uitnodiging om straks mee naar binnen te gaan, dankgebed en — daar stroomde de menigte de zaal binnen, die weldra geheel gevuld was. Meerdere stoelen moesten van alle zijden worden aangebracht en velen vergenoegden zich nog met een staanplaatsje.

Het was de eerste samenkomst van den Algemeenen Secretaris in dit korps en daarom droegen zaal en voorgalerij een eenvoudige, feestelijke versiering.

En nu volgde een levendige, geestdriftige samenkomst. Hartelijk trachten de aanwezigen in te stemmen met de nog eenigszins onbekende liederen, om daarna weer aandachtig te luisteren naar de toespraakjes en getuigenissen van enkele Officieren. Het mooie lied der Kadetten had aller belangstelling en vol bezieling werd het koor door de schare overgenomen.

Met enkele woorden leidde de Kommandant den Algemeenen Secretaris in en vond den weg tot het hart zijner toehoorders, toen hij hun kort sprak over de liefde en genade Gods.

Ook de Kolonel wist hierop hun aandacht te boeien met een krachtige toespraak, waarin hij hun aantoonde, hoe God overal en ten allen tijde Zijn genadewerk kan doen in het menschenhart, onafhankelijk van omstandigheden of plaats. In de uitnodiging, die volgde, baden twee meisjes, leerlingen der Zondagsschool, en een volwassene den Heer, Zijn Goddelijk werk ook in hun hart te volbrengen. Prijs den Heer!

In het Chineesche Korps.

Donderdagavond, 11 Augustus, hadden wij het voorrecht, Kommandant en Mevrouw Palstra met ons te hebben voor een samenkomst.

Voorafgegaan door een opgewekte openluchtsamenkomst voor de zaal, ving deze meeting om 7 uur aan, en wij verblijdden ons, dat zulk een flinke schare zich had opgemaakt, om deze bijeenkomst bij te wonen.

Wij hadden een goeden avond. De getuigenissen, de mooie liederen, gezongen door de Kadetten en het zangkoor „Meridika”, de gevoelvolle woorden van den Kommandant en van Mevrouw Palstra, alles werkte er toe mede, dat de aanwezigen een nuttigen en gezegenden avond doorbrachten.

En, terwijl wij er bij bepaald werden, dat liefde tot den Heer de drijfveer moet zijn van al ons werk en wij dan ook anderen kunnen en zullen liefhebben, ging ons hart naar Hem uit met het verlangen, steeds meer van die liefde te mogen ontvangen.

A. B.